

САДРЖАЈ

УВОД.....	1
1. ФАРМАЦИЈА.....	2
1.1 Појам и порекло.....	2
1.2 Историјски развој фармације и медицине.....	2
2. АВИЦЕНА (ИБН СИНА).....	4
2.1 Биографија.....	4
2.2 Дела.....	5
2.3 Допринос медицине.....	5
2.4 Допринос фармацији.....	7
2.4.1 Доктрине у фармакологији.....	8
ЗАКЉУЧАК.....	9
ЛИТЕРАТУРА.....	10

УВОД

Са распадом Западног Римског царства, 476. године, долази до уништавања многих материјалних и духовних вредности античких цивилизација Рима и Грчке.

Арапске војске, током VII и VIII века, освајају многа просторства Азије и Африке, долазећи у контакт са европским наукама, односно идејама грчких мислилаца, па класична грчка дела почињу да се превode на арапски језик, чиме су сачувани многи медицински изуми и списи западне цивилизације.

Као најважнији допринос ове културе, јесте даље развијање медицинске науке, па се развој арапске медицине дели на три фазе:

- Демонистичка фазу која траје до појаве пророка Мухамеда,
- Религиозна фаза са одликама исламске религије,
- Научна фаза, која се шири у свим земљама које Арапи освајају и где преносе сачувана и допуњена знања античког света.

Прве болнице и апотеке, јављају се још у раном периоду арапске културе, када је саграђена и прва апотека у Багдаду, током 754. године. Развој арапских медицинских институција је најинтензивнија у Сирији и Персији, земљама с богатим историјским наслеђем месопотамијске медицине. Поред болница и апотека, градили су и примитивне установе социјалне медицине, као и куће за сиромашне.

Као једно од најзначајнијих имена арапске медицине и фармације, јесте Авицена, кога су звали и арапски Гален, и о чијем ће животу, раду, и доприносу медицини и фармацији, више бити речи у наредном тексту.